
Escriu-Mó

1r concurs literari de relats de Montmeló

Abril / Maig - 2020

■ **Petjades a la neu verge**

Maria Rocaspana Font

■ **El senyor Josep**

Noemí Ruiz Blanco

■ **Vincles d'hospital**

Laia Feijoó Porro

■ **El Big Ben i el retard en el temps**

Naelé Camacho García

Mò

AJUNTAMENT DE
MONTMELÓ

Escriu-Mó

1r concurs literari de relats de Montmeló

L'àrea de Cultura de l'ajuntament de Montmeló, amb l'Oficina de Català i membres d'Òmnium Montmeló han organitzat el 1r concurs literari de relats durant el mes d'abril adreçat als montmelonins i montmelonines

Durant aquest confinament, molts són els que s'han atrevit a escriure i dir la seva per participar en el concurs de relats de temàtica lliure. Les persones que formen el jurat volen agrair la voluntat de molts de vosaltres per decidir-vos a explicar una història en un màxim de 4 pàgines. I després de reunir-se (de manera virtual) i valorar tots els textos han decidit els guanyadors del 1r concurs literari de relats de Montmeló.

Els guanyadors de la categoria infantil són els següents:

Primer premi: el relat de Vincles d'hospital amb el pseudònim de Laiyeta08. Xec per valor de 60€ de material electrònic (a bescanviar en un comerç local)

Segon premi: el relat de El Big Ben i el retard en el temps amb el pseudònim de Patinadora. Xec per valor de 30€ de material didàctic (a bescanviar en un comerç local)

Els guanyadors de la categoria d'adults són els següents:

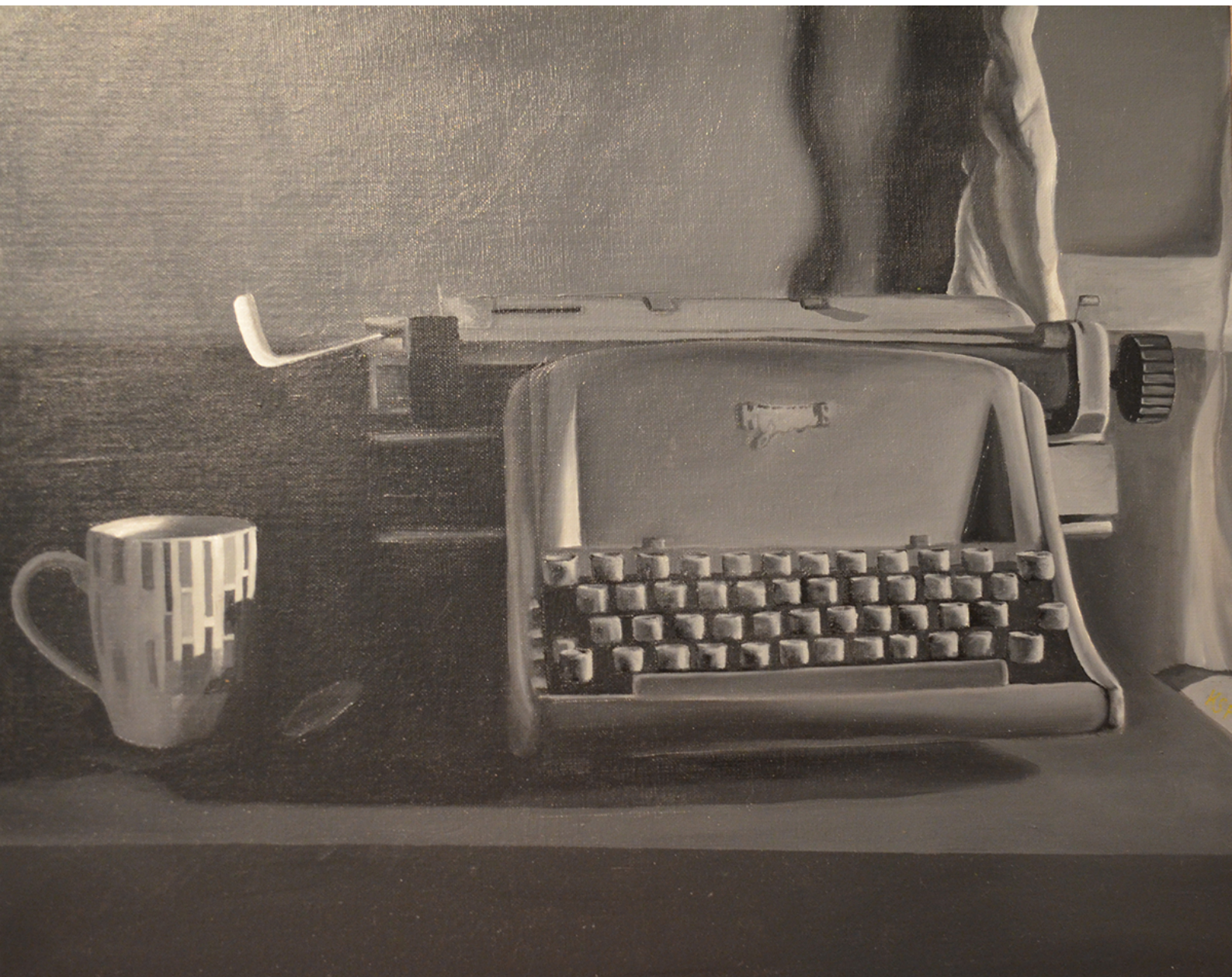
Primer premi: el relat de Petjades a la neu verge amb el pseudònim de Flor de neu. Dues entrades per anar al teatre de Granollers a triar entre les obres que es facin tan aviat com l'obrin més una panera d'Òmnium complerta.

Segon premi: el relat de El senyor Josep amb el pseudònim de Senyora Blanco. Dues entrades per anar al teatre a les obres que facin tan aviat com l'obrin durant el següent trimestre de la resolució del concurs.

Gràcies a totes les persones i entitats que han fet possible aquesta primera edició del concurs literari de Montmeló. El jurat convida a tothom a la lectura, perquè llegir ens fa grans, ens fa lliures i ens ajuda a escriure i créixer més.

Ariadna Ojeda, regidora de Cultura

1r premi categoria adulta

Petjades a la neu verge

Nom **Maria Rocaspana Font**

Pseudònim **Flor de Neu**

Les tecles ennegrides de la vella màquina d'escriure repicaven una a una, intermitents, sobre el paper blanc, alienes al dolor de la víctima.

-Señorita, ¿me lo puede repetir otra vez? ¿Dice que le han manoseado los pechos? ¿Es eso? ¿Está segura?- va dir el comissari.

-¿Puede darnos algún otro detalle? ¿Iba sola? -insistia l'home.

La noia, d'uns 16 anys, blanca com la paret, ajaguda a la cadira, amb el vestit esquinçat dels costats, assentia amb el cap, sense voler explicar-ne els detalls.

La Maria, així es deia la noia, se sentia culpable. Potser no hi havia d'haver anat sola per aquell indret hora foscant, potser li ho hauria d'haver dit a algú, potser era massa tard, potser...

-Señorita, ¿puede decirnos cómo era el individuo? Edad, indumentaria, algún detalle visible. ¡Hable por Dios! - insistia l'agent.

A la Maria se li havia esgotat tota l'energia. Es paralizzà i es quedà immòbil com una estàtua de fira, totalment absent.

-Escuche señorita, si no colabora no podremos ayudarla. ¿Entiende?-anava repetint l'home amb galons a la solapa.

En aquell moment la noia es va desplomar com un llum de sostre mal penjat que cau a terra fent un gran terrabastall. Va obrir la mà que havia mantingut ben estreta durant l'interrogatori i va deixar anar un parrac de roba de camisa.

Quan es va despertar ja era a l'hospital Josep Trueta de Girona. Li acabaven de fer el reconeixement mèdic.

Era època d'exàmens i la Maria necessitava passejar una estona per airejar-se una mica i aclarir les idees abans de tornar a casa. Abstreta amb els seus pensaments, i amb un parell de llibres sota el braç, caminava tranquil·la, sense destí, pel parc de la Devesa que voreja el riu Ter al seu pas per la ciutat.

Es va asseure en un banc. Mentre contemplava la vegetació, un xiuxiueig burleta darrere seu la va alertar. Una colla de nois poc més grans que ella la provocaven: que si n'estava de bona, que si mira quins pits, que els hi podrien tocar, sortejaven qui s'hi atreviria primer... En pocs segons a la Maria li van passar un munt de coses pel cap. Agafava por, no veia ningú que la pogués ajudar i no sabia com reaccionar. S'aixecà d'un bot, es girà d'una revolada i escopí la cara del que tenia més a prop. Després va arrencar a córrer com una llebre al tret del caçador. El cor se li disparà, corria i corria sense parar entre els arbres. Entrà en una mena de laberint fet amb matolls convençuda que trobaria la sortida i seria lliure.

La brusca i imprevista reacció de la noia, va enfurismar els nois que la van seguir espi-tosos amb afany de venjança. Com a bons caçadors, no podien deixar escapar la presa que els havia burlat. Els quatre nois es dispersaren de manera estratègica pel parc. Era el seu territori i el coneixien molt bé.

-Què s'ha cregut aquesta mosqueta morta! Ara veurà qui som! - va dir sarcàstic el més alt, amb dots de cap de la tribu. Ell entrà a la zona del laberint i en pocs minuts es va plantar com un ciri al davant d'ella que reculava. Com un cavall encabritat quan aixeca les potes del davant renillant, i sacsejant la crinera, es va descordar la camisa i va deixar a l'aire la pitrera. La Maria, esporuguida, va tornar a recular fins a topar-se amb un altre manso. Les cames li començaren a tremolar. El cap de la tribu, ja descamisat, se li apropava rient: - Què, nena, ara què? Se li va llençar a sobre com un voltor fent-la caure a terra. La va forcejar amb la fúria d'un cavall.

La Maria, en veure's atrapada, xisclava auxili i es defensava com podia amb ungles i dents. La resta de la colla contemplaven l'escena, animaven al voltor i vigilaven que la jove presa no se'ls escapés.

Els xiscles de la Maria van alertar una parella de dones de mitjana edat que passejaven la Lika, la seva gossa, prop del laberint. Els crits de la noia la van posar en alerta, va aixecar les orelles, va fer un salt i va entrar al recinte; els agressors, ara espantats per la bèstia, van

arrencar a córrer cames ajudeu-me. La Lika, a l'ordre de la mestressa, va tornar amb un tros de camisa entre els ullals.

-Maria, prepara't, l'auditori és ple a vessar -diu la coordinadora del grup de dones del barri.

-Un minut que acabo de repassar els apunts i vinc -respongué ella.

Bona tarda i molt benvolgudes,

Em dic Maria. Vaig estudiar psicologia perquè m'apassiona la ment humana i les seves relacions. Avui us explicaré una experiència personal que ens pot passar a totes i que, per anys que passin, deixen una forta empremta en el nostre cor, com una petjada a la neu verge.

Us proposo de reflexionar sobre l'impacte d'aquestes "petjades" en les persones, majoritàriament dones, que pateixen dia a dia agressions sexuals de tota mena i la resposta que donem com a societat avançada. Sabeu quantes dones són víctimes d'una agressió masculista cada any?

Segons el balanç que publica la Generalitat hi ha una agressió sexual amb violència i intimidació cada 12 hores...

2n premi categoria adulta

El senyor Josep

Nom **Noemí Ruiz Blanco**

Pseudònim **Sra. Blanco**

-No està bé que pugis a la xemeneia, pots caure! No posis el peu aquí que cauràs! Ui!

***

El senyor Josep era un home prim, de pell morena i mans hàbils, se li marcaven tots els ossos del cos, però no era per estar malalt, era pura fibra. Tenia bastant cabell per a la seva edat i una barba ben poblada no gaire arreglada. Sempre portava una gorra una mica bruta i entre la barba i la gorra gairebé no se li veien els ulls, que eren molt vius i amb una mica de màgia.

Havia dedicat tota la seva vida a treballar a la fàbrica. Quan tenia vuit anys va començar fent els encàrrecs del senyor Lleonard, l'amo, que el feia anar amunt i avall constantment enviant ordres i portant papers. A canvi, el senyor Lleonard el tenia ben alimentat i el deixava quedar-se a dormir a la nau principal. Als companys de feina, els feia una mica de llàstima perquè havia quedat orfe massa aviat, així que entre uns i altres el van acollir a la fàbrica i en poc temps quasi tots el consideraven com un germà petit.

Per al senyor Josep aquell cop de sort que el va portar a treballar a la fàbrica va ser fonamental perquè com estava pràcticament tot el dia distret amb la feina, això el va ajudar moltíssim a no pensar en les seves misèries.

Dormia en un racó, a prop de les xemeneies, on l'escalfor era tan agradable a l'hivern; a l'estiu li agradava estirar-se a la gespa, tot mirant el cel mentre s'adormia.

Quan va fer l'estirada, a s'encarregava de ficar les peces d'argila als forns amb una pala de ferro ben llarga. Mica en mica es va anar guanyant l'estima i afecte de tots els que l'acompanyaven en el decurs de la vida. Els companys el feien riure, li gastaven bromes quan estaven de bon humor... es ficaven amb ell tot dient-li que quan aniria a buscar una noia ben maca per casar-se. Al senyor Josep se li posava la cara vermella només de pensar-ho. Però per a ell no hi havia res més important que treballar allà, estar amb els companys, i quan era festa no tenia on anar, així que es quedava a la fàbrica.

Aquells dies no treballava, no. Es dedicava a passejar pels diferents edificis que formaven el seu món: la nau principal amb els seus pilars i un espai interior ben gran obert, la zona de magatzem a l'aire lliure, on s'amuntegaven les peces de gres acabades a punt de ser transportades, les dues xemeneies, rectes com una fletxa apuntant al cel. De tant en tant no podia aguantar i, encara que fos festa, agafava l'escombra per deixar ben net el passadís. Tenir-lo ben polit el feia sentir-se bé.

No és estrany, doncs, que quan el senyor Josep va deixar aquest món, ho fes entre aquells murs, de cop, sense muntar cap numeret. I tant s'estimava la seva fàbrica que no se sap com, el seu esperit va tenir el permís de quedar-se allà, on era feliç.

Des de llavors, com que ja no havia de treballar es va dedicar a fer el que tan bé se li donava, que era cuidar de la fàbrica que tant estimava. Mica en mica el temps va anar passant i el senyor Josep trobava que no s'estava tan malament sent un esperit, estant allà a casa seva, mirant pel bé dels companys de feina, i de tant en tant escombrant aquell passadís sense que ningú ho notés, és clar...

Amb el temps, la fàbrica va deixar de funcionar, els companys es van anar jubilant i el senyor Leonard va marxar amb tota la seva família. Però els edificis, les xemeneies i el senyor Josep es van quedar on sempre havien estat.

A finals dels anys vuitanta es van vendre els terrenys dels voltants de la nau central. Es van construir tota una filera de cases iguals, molt boniques, tot rodejant la nau. Al senyor Josep li agradava pensar que hi vindria gent a viure, que ja no estaria tan sol, després de tants anys de tenir els gats com a única companyia.

Així va ser que a principis dels anys noranta aquell barri es va omplir de criatures que jugaven al parc que s'havia construït al bell mig de la filera de cases, on la nau central encara aguantava estoicament el pas del temps.

No va ser fins una nit d'hivern que va caure una gran nevada que va fer patir la nau, tant que en el silenci de la matinada se sentien els laments de l'estructura. Amb el pes de la neu la coberta no va aguantar i tota la nau es va desplaçar de costat, sense caure, com si ens digués a tots els que la miràvem que ni alló podria amb ella. Per seguretat, la van haver de tirar a terra.

Allò no va ser una angoixa per al senyor Josep, que va veure com sense el perill d'edificis antics que podien caure a terra, la plaça s'omplia de vida.

Quan es feia cinema a la fresca li agradava seure entre la gent a mirar la pel·lícula, o a l'estiu, ajudava sense que ningú ho notés, a que la festa de l'aigua sortís bé i ningú prengués mal. El plaçafoc era el que més feina li donava, mirant que ningú es cremés, però el que més li agradava era la nit de Sant Joan, on el cel tenia una màgia especial.

Ara, al senyor Josep només li queden les dues xemeneies bessones de l'antiga fàbrica. Tot aquest temps s'ha dedicat a mirar que totes les criatures que juguen a la plaça estiguin sanes i salves. Amb la seva habilitat ha evitat que més d'un es trenqués el cap d'una caiguda, o un mal gest els fes caure de la bicicleta. Resulta que després de tants anys ara comencen a remodelar el parc. Hi posaran arbres, bancs nous i fins i tot taules per fer pícnic. El senyor Josep està content com un nen amb sabates noves.

***

-Com és que no t'has fet res? Si has caigut de dalt de tot! No m'ho explico...

El senyor Josep somriu per sota el bigoti.

1r premi categoria infantil

Vincles d'hospital

Nom **Laia Feijoó Porro**

Pseudònim **Layieta08**

Hi havia una vegada en un país no gaire llunyà va arribar un virus que era conegut amb el nom Coronavirus. Aquest era malvat i volia conquerir el món, i com que no tenia cames, només es podia desplaçar de persona a persona.

Molts superherois i superheroïnes intentaven caçar-lo i trobar una manera per fer-lo desaparèixer, però de tan petit que era, esquivava tots els obstacles que se li posaven per davant, a tots els vencia.

- Si era tan petit com acabarien amb ell? - es preguntava la gent.

La Maria, una nena de 9 anys, era molt alegre i li encantava descobrir coses noves. Un dia, a casa, va començar a trobar-se malament i els seus pares creien que només seria un refredat comú. Tenia tos seca i li costava respirar. A la següent setmana, la febre li va començar a pujar i van haver d'anar molt de pressa al metge on els van enviar directament a l'hospital Sant Joan de Déu.

Allà es va quedar ingressada i ràpidament li van fer el test de coronavirus. Efectivament, havia donat positiu.

Tots pensaven que la Maria es posaria a plorar perquè ja sabia que el virus era molt dolent, però en comptes d'això, va sospirar i amb la força de ser una súper valenta, va aguantar a l'hospital dues setmanes.

En aquelles setmanes va engegar una iniciativa per tot el món a les xarxes socials.

Es tractava de fer un dibuix d'un arc de sant Martí. Per cada dibuix que rebessin es recaptaria 1€ per la cura del malvat virus. En un dia ja havien recaptat 1.500€!

Afortunadament, la Maria va sortir de l'hospital però no gaire feliç. Mentre estava ingressada, va conèixer una àvia anomenada Anna. L'Anna també estava infectada de coronavirus i encara que estiguessin separades per un vidre van fer molt bona amistat.

No es coneixien de res, però aquella situació va fer que es creés un vincle entre elles dues, es saludaven pel vidre de l'habitació cada dia i es miraven amb tendresa, va néixer per a elles un amor incondicional. Per a la Maria, l'Anna era com la seva avià.

Un dels dies d'estar hospitalitzada, en despertar-se, la seva companya de batalla, ja no hi era.

Entre llàgrimes li va preguntar a la infermera on era l'Anna. Ella li va respondre que a la nit, va empitjorar i que la van haver de portar a l'UCI. Aquell dia va ser molt trist per a ella, estava molt desconsolada.

La següent setmana, la Maria, va sortir de l'hospital, però ella encara pensava en l'Anna, ella encara seguia a l'UCI i no sabia què li podria passar.

Els dies anaven passant i no sabia res d'ella. Lamentablement, la família de l'Anna va trucar per telèfon per fer-los saber que havia mort.

La Maria no podia deixar de plorar. No s'ha mort, segueix viva al meu cor!

- Va xiuxiuejar amb la veu mig trencada i amb el cor partit a trossos.

La iniciativa dels dibuixos que va impulsar encara està oberta, i porta recaptat molts diners per a la investigació de la vacuna que faci que acabi amb el virus i que no faci patir a més famílies amb la pèrdua dels seus estimats.

Amb tot això que estem passant, aprendrem a valorar més a les persones que ens envolten, a estimar per sobre de tot i respectar-nos; aprendrem, que no tots els superherois porten capa; que no tots els camins porten a Roma, ni que totes les princeses porten corona!

Queda't a casa! Si tu et protegeixes, protegeixes els altres.

I recorda sempre... TOT ANIRÀ BÉ!

2n premi categoria infantil

El Big Ben i el retard en el temps

Nom **Naelé Camacho García**

Pseudònim **Patinadora**

Un dia abans de Halloween, jo i la meva millor amiga l'Aroa, una nena de cabell arrissat i ulls marrons estàvem en l'hotel La Florida, estàvem desesperades perquè no hi trobàvem una disfressa adequada per al concurs de la nit del dia següent. En aquell hotel feien un concurs de disfresses , qui guanyava tenia ... Un viatge gratis a Londres!

Jo em moria de ganes d'anar allà, volia veure el millor de Londres per a mi: el Big Ben .

L'Aroa també tenia moltes ganes de guanyar el concurs , pel mateix que jo . A mi de sobte se'm va ocórrer una idea fantàstica: podíem disfressar-nos... de nines malignes! Jo s'havia que aquella disfressa era la guanyadora , perquè l'any passat els meus cosins em van gastar una broma amb una nina molt terrorífica i ho teníem guanyat .

Quan va arribar el dia del concurs , ja teníem les disfresses preparades , per a la gran nit, ens estàvem maquillant , amb el maquillatge de la meva mare . Després de maquillar-nos en el lavabo de la meva habitació de l'hotel ,(Que per cert estava fet un desastre , estava tot

desordenat i ple de maquillatge) Vam recollir molt de pressa , perquè així la meva mare no s'assabentaria del que havia passat i vam passar tot el dia provant-nos pentinats de nina terrorífica i jugant. Quan va arribar la nit, ens vam posar les disfresses i ens vam retocar el maquillatge per estar perfectes .

Quan érem a dalt de l'escenari , em van venir unes pessigolles a la panxa terribles, però l'Aroa em va tranquil·litzar , el presentador del concurs ens va donar la benvinguda i ens va presentar al públic , ens dèiem “Les nines terrorífiques“ Ens dèiem així perquè anàvem de nines esgarrifoses. Quan van acabar de presentar-nos vam començar a fer el nostre petit ball , jo anava mirant els jutges del concurs , se'ls veia una cara de satisfacció.

Vam acabar el nostre ball i el presentador va nominar els tres finalistes i entre ells estàvem nosaltres dues! Primer va començar amb el tercer premi, el van guanyar un grup de “zombies “-la veritat es que feien molta por-. Després el segon premi; quedàvem l'Aroa i jo i una parella de bruixes. Després d'un curt silenci (Amb molta tensió), el presentador va dir que les guanyadores del concurs de disfresses eren... Les nines terrorífiques! L'Aroa i jo !

No m'ho podia creure , havíem guanyat ! Tenia moltíssima il·lusió d 'anar-hi . El dia següent vam anar a agafar el bitllet de l'avió , i l'hotel.

El dia abans d'anar a Londres , ens vam haver d'anar a dormir a les 7 de la tarda perquè l'avió s'enlairava una mica més tard que l'hora del crepuscle , per així estar ben despertats.

Quan l'avió va començar a separar-se del terra vaig anar a seure amb l'Aroa, durant quasi tot el vol vam estar parlant de la varietat de coses que hi podríem fer allà . Quan l'avió va tocar el terra, vaig canviar l'hora del rellotge , perquè allà és una hora menys , eren les 2:15 de la matinada. Tenia una son...així que vam anar a l'hotel , ens van donar el número de l'habitació i ens vam anar a dormir.

Al dia següent estava baixant les escales amb l'Aroa, quan vaig trobar un cartell que posava que l'hotel abans havia estat un petit castell de l'edat mitjana. I vam seguir baixant, però també va passar una cosa molt, bastant rara: les llums es van apagar i amb la llanterna que hi havia vam apuntar cap la finestra i vaig veure que les manetes del Big Ben començaven a anar cap endarrere.

En un obrir i tancar d'ulls era al costat de l'Aroa, però quan vaig mirar al meu voltant semblava l' edat mitjana , i quan em vaig adonar, estava vestida com una princesa de l'edat mitjana.

De cop i volta se'm va apropar una dona i em va dir que era l'hora de canviar –se, i a l'Aroa un home li va dir que havia de preparar uns plats per al banquet reial. La dona em va

portar escales amunt per canviar-me i em va dir que pugés cap al meu dormitori reial. I em vaig adonar: jo, era la princesa !

Quan vaig entrar en l'habitació , després que jo entrés a l'habitació ,una dona venia amb un munt de vestits elegants i em va dir que em comencés a emprovar vestits .

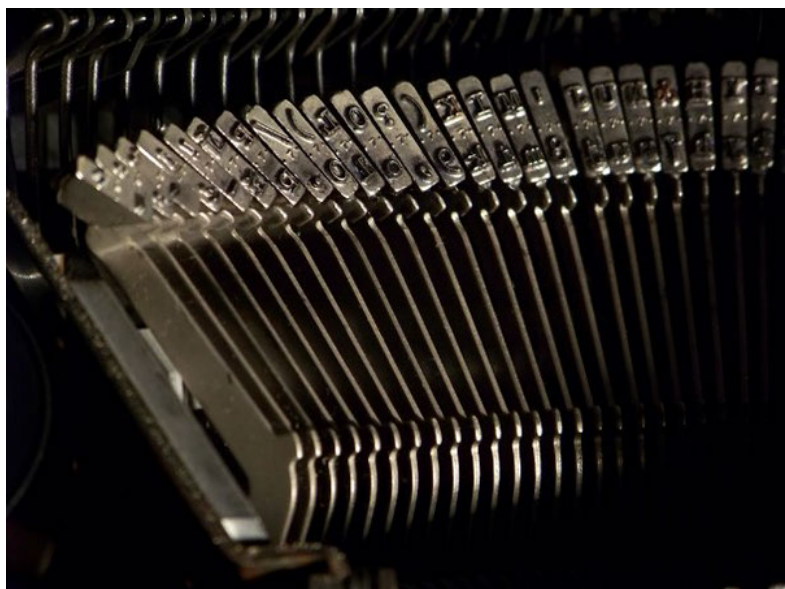
Quan vaig acabar d'emprovar-me tots els vestits, vaig escollir un de color morat de dosser, després van començar a fer-me pentinats; i l'últim pentinat va ser el que més em va agradar.

Quan per fi l'Aroa i jo vam estar un moment a soles li vaig parlar de per què estàvem en aquesta època i no en la nostra, evidentment era perquè volia que canviéssim alguna cosa ...

Quan l'Aroa i jo vam acabar de parlar, una dona em va dir que havia d'anar al saló de la corona i l'Aroa també. Quan vam arribar al saló de la corona, em vaig quedar parada: el saló tenia una pista de ball i els trons reials. Però quan em vaig adonar del que havia de fer em vaig quedar morta de por, era una prova de princeses i qui guanyava de les princeses es quedava el tro. Havia de guanyar perquè si no, no podria tornar a la meva època!

Després de moltes proves, va arribar l'ultima, la de ballar. I abans de poder pensar més, va començar a sonar la música, començar a ballar , quan la música es va parar van escollir la princesa guanyadora. Era ... jo ! Menys mal! Després es van apagar els llums ... I quan es van tornar a obrir... Estàvem una altre vegada a l'hotel!

I aquesta història, l'Aroa i jo no la contarem mai perquè aquesta rondalla s'ha acabat.

Mò

AJUNTAMENT DE
MONTMELÓ

Mò

AJUNTAMENT DE
MONTMELÓ

**Generalitat
de Catalunya**

**Diputació
Barcelona**

Xarxa de Biblioteques
Municipals

CONSORCI PER A LA
**NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA**
CNL DEL VALLÈS ORIENTAL
OC de Montmeló

**BIBLIOTECA
MUNICIPAL
LA GRUA
MONTMELÓ**

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS